

необхідних рівнів фінансування науково-технічної сфери, а також розбудова національної інноваційної системи [2].

Ефективність національного промислового виробництва в сучасній системі світового господарства залежить від рівня розвитку національної науки, тому достатній рівень асигнувань на науку — одна із основних умов ефективного використання наукового потенціалу як провідного фактора економічного розвитку. В Україні частка витрат на НДДКР становить 1,37% ВВП, що нижче офіційно встановленого законодавчо рівня (1,7%) і це навіть нижче рівня 1990 року (3,11% ВВП). Для досягнення високого рівня ефективності використання знань державна політика формування інноваційної економіки повинна включати реалізацію заходів: сприяння заохоченню широкомасштабного використання світового знанневого здобутку в усіх сферах національної економіки шляхом розробки і впровадження економічних стимулів; розширення обсягів внутрішнього ринку нереалізованих технологій та збільшення платоспроможності попиту на результати вітчизняних НДДКР; стимулювання всебічного розвитку інтелектуального потенціалу особистості, що передбачає активний вплив держави на всіх етапах формування людського капіталу; удосконалення системи непрямих методів державного впливу на процес розбудови сектора високотехнологічного виробництва; створення стабільно функціонуючого організаційно-правового середовища генерування високопродуктивного знанневого ресурсу, що означає розв'язання існуючих проблем у системі освіти і науки та завершення формування дієвих систем охорони і захисту прав інтелектуальної власності [3].

На основі аналізу інноваційного середовища в Україні встановлено, що між державою, наукою і бізнесом поки не склалися партнерські ділові відносини, що є одною з головних перешкод для переходу до інноваційної економіки. Це призводить, з одного боку, до неповного використання вітчизняною економікою інноваційного потенціалу, а з іншого боку — до недостатнього фінансування української науки бізнесом. Партнерство між позбавленим перспектив бізнесом і обмеженою фінансами вітчизняною наукою можливе за підтримки держави і тільки в рамках побудови нової інноваційної моделі української економіки, у якій бізнес, орієнтуючись на підтримувани державою перспективи свого розвитку, заміщає фінансову підтримку держави науці своєю участю в інноваційних проектах.

Література: 1. Інноваційне законодавство України: Повне зібрання нормативно-правових актів.- К., 2003. - Т.1-3. 2. Проблеми та пріоритети формування інноваційної моделі розвитку економіки України/ Жаліло Я., Архієреєв С.І., Базилюк Я.Б. та ін. - К.: НІСД,2006.-120 с. 3. Інноваційно-технологічний розвиток економіки / За ред. акад. НАН України В.М. Гейця, акад. НАН України В.П. Семиноженка, чл.-кор. НАН України Б.Є. Кваснюка. - К.:Фенікс, 2007. - 564 с.

Молодченко Д.Г.,

*пошукувач кафедри менеджменту і маркетингу у міському господарстві ХНАМГ,
м. Харків, Україна*

ІННОВАЦІЙНО - ІНВЕСТИЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ БУДІВЕЛЬНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Національні інтереси України вимагають негайних та ефективних заходів, спрямованих на збереження її науково-технологічного потенціалу, забезпечення ефективнішого його використання для подолання кризових явищ у економічному та соціальному розвитку. В Україні відсутній дійовий механізм інвестування масштабних технологічних змін. Міністерства, інші центральні органи виконавчої влади не мають достатніх коштів для інноваційної трансформації відповідних галузей. Тому, перспективним напрямом вирішення проблем у цієї сфері є перехід вітчизняного виробництва на інноваційний шлях розвитку[1].

Будівельна галузь України є найбільш постраждалою від світової фінансово-економічної кризи галузей національного господарства України. Від розвитку будівельних організацій залежить загальне соціально-економічне становище держави. Сьогоднішній стан підприємств будівельного комплексу України потребує від держави системних дій щодо інноваційно-інвестиційного забезпечення будівельних організацій та всебічної підтримки стратегії розвитку будівельних підприємств у сфері впровадження інновацій у будівництво та підвищення інвестиційної привабливості галузі. Поява високотехнологічних галузей економіки на зміну старим галузям виступає одним з найважливіших економічних явищ, що впливають з

функціонування інноваційно-інвестиційного механізму в економіці. Інновації задіють фактори інтенсифікації виробництва, створюють заділ для зростання ВВП країни, відводять країну від зарубіжної технологічної залежності, а також знижує залежність від сировинного експорту [2].

У сучасних умовах інноваційний тип розвитку галузей економіки України стає гострою необхідністю. Галузевий аспект у даному процесі розглядається як найважливіша складова переходу до інноваційного типу розвитку регіонів та всієї держави. У зв'язку з цим не тільки зростає роль інвестицій, але і трансформується їх спрямованість у створення інноваційних технологій, технічних засобів нового покоління, формування інтелектуальних трудових ресурсів, розвиток відповідної інноваційної інфраструктури. Ці обставини зумовили необхідність виявлення специфіки інвестиційного забезпечення розвитку будівельних організацій, обґрунтування механізмів і трансформації напрямків фінансових вкладень в інноваційний розвиток будівельних підприємств для досягнення достатньої конкурентоспроможності будівельної продукції. Аналіз наукової літератури дозволив нам зробити висновок про те, що багато авторів досліджують інноваційне інвестування як важливий наслідок активного формування конкурентних ринкових переваг, не приділяючи належної уваги вивченню теоретичних підходів до визначення сутнісних характеристик інноваційного інвестування як процесу тісно взаємозалежних кількісних і якісних перетворень, в результаті яких виникає новий стан економічної системи, змінюється її склад і структура. Дослідження взаємозв'язків між інноваційною, інвестиційною та виробничо-господарською діяльністю будівельних підприємств є одним з найважливіших етапів ефективного управління їх економічним розвитком. Зміна умов господарювання, повільне формування системи механізмів державного управління галузями економіки, домінування старих схем прийняття рішень позначилися на ефективності виробництва підприємств будівельного комплексу, породили негативні тенденції, у тому числі різке зниження обсягів виробництва будівельної продукції, зростання заборгованості та спад інноваційної активності.

Система інвестиційного забезпечення інноваційної діяльності будівельних організацій повинна являти собою форму реалізації інвестиційної стратегії. Можна виділити три види інвестиційної стратегії для організацій будівельного комплексу: стратегія інноваційного оновлення, що полягає у інвестуванні у створення нової продукції, технологій виробничого процесу, новітніх технологій управління; стратегія довгострокового росту капіталу, що полягає у інвестуванні у створення нового виду бізнесу з ціллю максимізації прибутку власників у майбутньому від приросту капіталу; стратегія збільшення інвестиційного потенціалу, що полягає у інвестуванні в різноманітні сфери та об'єкти відповідно до цілей програм соціально-економічного розвитку підприємств, при якому забезпечується гарантований рівень інвестиційного доходу. З урахуванням вище викладеного може бути запропоновано загальна схема інвестиційного забезпечення інноваційної діяльності будівельної організації. Таким чином, основним фактором, який стримує інноваційно-інвестиційну діяльність будівельних організацій є відсутність достатніх коштів фінансування. Це багато в чому обумовлено низькою зацікавленістю суб'єктів господарювання в інвестуванні капіталу в інновації. Ситуація значно ускладнюється відсутністю господарського механізму інвестування масштабних техніко-технологічних змін.

Література: 1. Постанова Верховної Ради України від 13 липня 1999 року N 916-XIV. 2. Зоз Р. А. Развитие институтов инновационного инвестирования в России. дисс. канд.экон.наук. Санкт-Петербург, 2009. - 177 с.

*Мухін Д.І.,
студент 5 курсу кафедри економіки підприємства ДонНТУ,
м. Донецьк, Україна*

ПРОБЛЕМИ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ МЕТАЛУРГІЙНИХ ПІДПРИЄМСТВ УКРАЇНИ ТА МОЖЛИВОСТІ ЇХ ПОДОЛАННЯ

На сьогоднішній день однією з найважливіших галузей спеціалізації України, що забезпечує їй участь в міжнародному розподілі праці, є металургійна промисловість.

Продукція української металургії складає вагому частку на світових ринках, але нинішній техніко-технологічний рівень виробництва є застарілим та дуже матеріалоемним у порівнянні з